

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars Prima. De Ivrisdictione Et Foro Competenti. Pars Secunda. De Præeinentiis & Præcedentiis

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. LXXXVII. Montis Alti, seu Materaten. Fideicommissi. De foro competenti, in quo hæres fideicommisso gravatus conveniri possit vel debeat ad ejus restitutionem; Et quid delegatus, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74087](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74087)

simum in l. fin. C. de jure deliberan. actionum confusione, adesse possint actio & passio, ob duas formales diversas personas in una persona materiali concurrentes ex deductis apud *Manic. decis. 326. Capic. Larr. consult. 13. nu. 2. & 3. Hodiern. contr. 31. num. 18. Rouit. decis. 48. num. 11.* & passim in sua materia sub tit. de hered. Unde propterea, cum hereditas, vel tota, vel pro majori parte qua reliquum ad se attrahit, esset in Urbe, ubi etiam domicilium habebat Testator ibi defunctus, ac ubi hereditatis aditio facta erat, ibi ipse defunctus representari dicitur, neque administrator ad alias regiones diveriendo, trahere potest creditores vel alios jus habentes super ipso corpore intellectualem existente sub sua administratione.

Quod clarius comprobari dicebam ex communi traditione originata ex *glos. magistrals in l. quod legatur ff. de judic. cum qua pertranseunt Bar. Bal. Angl. Castren. & caeteri ibidem, Cyn. in l. unie. Cod. ubi de fideic. agi oporteat, & alii de quibus in Montis Alti seu Maceraten. fideicommissi hoc eod. tit. disc. seq.*

Quando enim disputant praefati Doctores & alii in quo foro haeres ad legatorum seu fideicommissorum praestationem cogi possit, distinguunt, quod Aut agitur de legato speciei, ad quam intentetur judicium reale, & istud intentari possit, vel in loco domicilii haereditis, vel in loco ipsius rei sitae; Aut de legato quantitatis seu generis, vel etiam de legato speciei petendo in actione personali, & tunc, vel in ejusdem haereditis domicilio, vel ubi est hereditas, qua divisa in bona in diversis locis existentia, attenditur locus ubi est ejus major pars, seu, ut alii volunt, est ejus caput, quasi quod actio fiat, seu regula sumi debeat a praedominanti, ut latius in *disc. Montis Alti disc. seq.* Et quando per modum dubitandi excitatur, an esset competens forus defuncti, concludunt negativè, non ex alia ratione, nisi ex ea quod legatum seu fideicommissum non est debitum defuncti, sed haereditis, oriens post mortem testatoris, cujus persona in consideratione non habetur, quasi quod ubi ageretur de debito ipsius defuncti, pro absoluto apud DD. haberetur, istius forum esse competentem, Multo magis ubi copulativè concurrunt iste, & alter loci ipsius hereditatis seu ejus majoris partis.

Accedente etiam alia viva ratione nimium manifesti absurdi alias ubique resultantis, fortius verò in Urbe, qua est communis patria, ex omnibus ferè nationibus etiam ultramontanis & remotis constituta, Prorsus enim absurdum videretur, quod aliquo Curiali Germano, Hispano, Gallo, Polono, vel alterius regionis in Curia vivente, ibique majorem partem bonorum suorum habente, si juxta regulariter prudentem ac laudabilem naturæ ordinem, haeres instituat attingentes in patria originaria existentes, cogendi essent creditores, vel alii praetendentes jus ac actionem habere ad bona hereditaria in Urbe existentia, adire Germaniam vel Poloniam, aliasque remotas regiones, ut judicium in loco domicilii haereditis ageretur, quo nil absurdius, & contra communem praxim, unde propterea parum probabilis hujusmodi resolutio videbatur, nulli innixa solido fundamento.

Quando siquidem DD. in d. l. quod legatur ff. de judicis, & in d. l. unica Cod. ubi de fideic. agi oporteat, ac etiam in l. r. C. de hered. agatur, firmant competentiam domicilii haereditis, non dicunt, quod etiam respectu legatariorum agentium in actione

personali, iste esset forus necessarius, sed solum illud firmant per possibile, ad commodum scilicet & favorem ipsorum legatariorum, vel aliorum agentium contra haereditem, qui conventus in loco proprio domicilii, exciperet de incompetencia, quodque conveniri non posset nisi in loco hereditatis, qui absolute supponitur magis proprie competens, sed rejicitur exceptio ex eo quod etiam ille proprii domicilii talis reputandus esset, unde propterea iste forus stat ampliativè non autem privativè, & restrictivè ad alterum, qui supponitur forus magis regularis, ut ex lectura agentium de materia ut supra.

MONTIS ALTI

S E U

MACERATEN. FIDEICOMMISSI

P R O

BARBARA ET BEATRICE DE ANTONINIS

C U M

PATRIBUS SANCTI DOMINICI MACERATÆ.

Casus disputatus coram A. C. resolutus pro Patribus, pendet in Rota.

De foro competenti in quo haeres fideicommissio gravatus conveniri possit vel debeat ad ejus restitutionem; Et quid de legatis & fideicommissis particularibus; Et aliqua de incompetencia Tribunalis A. C. in prima instantia extra Curiam.

S U M M A R I U M.

- 1 **F**Abi series.
- 2 **A**d inducendam veram contumaciam, & ut procedi possit per contradictas, requiritur prima citatio personalis.
- 3 **D**efectus citationis unius insuit in totam causam, etiam respectu citatorum.
- 4 **C**itatus coram incompetenti non tenetur comparere, & non potest reputari contumax.
- 5 **A. C.** in prima instantia extra Curiam non est competens.
- 6 **I**udex regulariter incompetens si ex aliqua causa sit competens, tenetur id exprimere in citatione.
- 7 **D**elegatus citando tenetur inserere delegationem.
- 8 **L**oca montium circumscribuntur loco, & censentur esse Urbis.
- 9 **Q**uis dicatur forus competens, in quo legati solutio, vel fideicommissi restitutio fieri debeat, examinatur.
- 10 **I**demque, ubi quaestio hereditatis decidi debeat.
- 11 **D**eclaratur conclusio, quod causa tractanda est, ubi est major pars bonorum.

D I S C.

DISC. LXXXVII.

Marius Antoninus, *variarum resolutionum* auctor, decedens in Civitate Maceraten. ejus patria, hæredem scripsit germanum fratrem, in cujus, aliorumque fratrum, vel agnatorum descendencia masculina perpetuum fideicommissum ordinavit, cum sæpius, ac enixè expresso desiderio perpetuæ conservationis bonorum in ejus agnatione & familia, qua in totum defecta, substituitur Conventum PP. Sancti Dominici ejusdem Civitatis, juxta magis distinctam facti seriem fortè habitam in hac eadem causa occasione purificationis fideicommissi in sua materia *sub tit. ul. de fideicommissis*; Cùm autem juxta frequentiore experientiam, cum qua Deus ostendere videtur punitionem hujusmodi ambitiosa sultitæ reddendi perpetua ea quæ in hoc mundo sunt temporalia & peritura, Ad breve tempus universa dicta agnatio, quamvis ex pluribus lineis seu colonellis constituta defecisset, superstitibus tantum præfatis, Barbara, & Beatrice ultimi masculi deficientis sororibus, atque super hujusmodi bonis jus habere prætenderet Comitissa Antonina primi hæredis instituti filia vel descendens, per dictum ultimum masculum deficientem, vel ejus patrem, ratione sexus, exclusa, ista tanquam vidua ex privilegio *legis unice C. quando Imperator &c.* elegit forum Auditoris Cameræ, coram quo cum dicto præsupposito introductionis causa ut supra in ipso monitorio specificato, Patres dicti Conventus prætendentes factum esse casum suæ vocationis ob defectu omnes lineas masculinas, judicium instituerunt immisionis ex remedio *leg. fin. C. de edicto Div. Hadr.* contra præfatas Barbaram & Beatricem, quibus non comparentibus, in contumaciam, ac juxta Curie terminum contradictas, postquam tamen Signatura justitiæ mandaverat moderationem inhibitionis per dictam Comitissam in vim electionis fori ut supra obtentæ cum remissione causæ ad partes, sententiam obtinuerunt super dicta immisione, atque elapso termino ad appellandum, servatis pariter in contumaciam, & per contradictas solitis quatuor terminis, obtinuerunt exequutoriales, quarum vigore adepti fuerunt possessionem nonnullorum locorum montium hæreditariorum in Urbe; Interim verò præfata Barbara & Beatrix coram Governatore Montis alti, vel tanquam hæredes ultimi gravati, vel tanquam ad fideicommissum vocatæ, utrumque titulum cumulando, continuerunt mandatum de immittendo, de facto exequutum in quampluribus prædiis & bonis stabilibus in ea provincia existentibus; Cumque dicti Patres in vim dictarum exequutorialium adipisci vellent eorundem bonorum possessionem, E converso autem præfata mulieres peterent ab eodem A. C. exequi mandatum à proprio judice ut supra obtentum super dictis locis montium in Urbe existentibus; Hinc assumpta desuper disputatione in dicto Tribunali, controversia reducebatur ad punctum validitatis vel invaliditatis gestorum in hoc Tribunali A. C. ad favorem dictorum Patrum, ad effectum inspiciendi, an ipsi dicendi essent legitimi possessores & contradictores, vel potius è converso, stante hujusmodi gestorum nullitate, possessio habenda esset pro vacua, seu vitiosa, quo casu ipsi dici non poterant contradictores hæredi petenti immitti ad bona possessa per defunctum tempore

mortis, cum ad hunc effectum requiratur notorius copulativus concursus trium requisitorum, quod scilicet fideicommissum sit omnino clarum, quod nullæ competant detractiones, quarum sola possibilitas in proposito sufficit, atque possessio non sit vitiosa, ut frequenter in sua materia *sub titulo de fideicommissis*, Quorum requisitorum nullum ita verificabatur, quia stante nullitate judicii, possessio remanebat vitiosa, non constabat de incompetencia detractionum, & quod magis est, dici non poterat clarum esse quod factus esset casus fideicommissi, dum vel probabilius erat quod dictarum mulierum de familia existentia talem purificationem impediret, vel saltem id erat probabiliter dubium ut haberetur in hac eadem causa in dicta propria sede *sub titulo de fideicommissis*.

Nullitas autem dicti judicii contumacialis absque necessitate assumendi alium altiorem punctum de quo infra, de facili convincebatur, ex magis plano motivo deficientis contumaciæ, cum ex ipso 2
tius monitorii exequutione constaret, primam citationem, quæ est hujus judicii fundamentum, respectu Beatricis non esse personaliter exequutam sed domi, quæ non sufficit ad effectum ut procedi posset per contradictas, cum pro essentiali fundamento requiratur prima citatio personalis inductiva contumaciæ veræ, vel saltem quod constaret de dolosa latitatione, ac affectato impedimento, ne talis citatio personalis exequi valeat, ut per *Ubert. de citation. cap. 12. numer. 211. Cavalier. decis. 410. numer. 2. Gregor. & adden. decis. 430. Rot. decis. 314. numer. 12. par. 10 recent. & passim*, Unde propterea judicium corruerat etiam respectu correa personaliter citatæ, dum agebatur de causa omnino connexa & communi, quo casu nullitas respectu unius influit etiam in omnes quamvis citatos, ne unus & idem actus individuus super jure connexo, esset eodem tempore validus, & invalidus, quod implicat, ut *decis. 439. numer. 5. par. 9. recent.* ubi allegatur præcedens decisio in eadem causa edita, in qua id latius firmatur, *decis. 159. numer. 14. par. 11. Ottobon. decis. 170. num. 24. & in aliis*.

Item cessabat contumacia ob justam excusationem resultantem à justè opinata incompetencia A. C. qua posita non intrat contumacia, quoniam citatus coram judice incompetente comparere non tenetur, & non comparendo reputari non potest verus contumax, ad *tex. in l. fin. ff. de iurisdict. omn. iudic. Ber. in l. 2. ff. si quis in jus vocatus non ierit, Grammatic. consil. crisl. 108. num. 3. & voto 27. num. 7. Rovit. pragmat. 2. ubi de dicto num. 4. Ubert. de citat. cap. 9. num. 27.* Et idè cum regulariter certa sit incompetencia A. C. in causis primæ instantiæ extrâ Curiam, ita ut cessante casu particulari, qui sibi competentiam tribuat, nulliter procedere dicatur, ut *decis. 150. num. 1. par. 4. recent. tom 2. decis. 49. & 54. apud Posth. de subbasit. & admittitur decis. 181. num. 14. par. 10. recent.* Hinc proinde ad constituendum in contumacia, talis iudex aliàs regulariter incompetens, in citatione exprimere tenetur causam, ob quam se competentem credat, ut ita faciendum esse ex notatis per scribentes in *cap. 1. de privileg. in 6.* habetur apud *Ubert. dicto numer. 27. vers. item quando er dinarius*, ubi quod cum Ordinarius regulariter cum exemptis competentiam non habeat, eam tamen in plerisque casibus habeat ex collectis per *Barbos. de Episcopo alleg. 105. & hoc tit. sæpius*, Idècirò exprimere tene-

tur illam causam particularem, ad effectum ut citatus agnoscendo se parere teneri, pareat, cum aliàs iultam causam credendi habeat, à contumacia excusantem, se non teneri; Ad instar eorum quæ habemus de citatione delegati non afficiente seu non inducente contumaciam nisi inserta delegatione, per quam citatus sciat illum esse competentem, *A. hll. decis. 10. de dolo & contum. Gregor. & adden. decis. 127. numer. 1. & 9. decis. 353. n. 4. par. 10. hrecem. & habetur supradisc. 48.*

Multò magis in hac facti specie, in qua iudex in monitorio specificaverat dictæ competentia causam, jam sublatam per Signaturam, ut supra, unde propterea citatus iuste credit se non teneri comparere, & consequenter cessabat contumacia, qua sublata corruebat totum iudicium per contradictas, fundatum in contumacia vera, non autem ficta vel incerta; Ideoque advertebam, quod Aliud est deducere nullitatem ratione incompetentia ac defectus jurisdictionis, Aliud verò ratione cessantis contumacia, super qua contra non citatum ad tot actus processum fuerat, quoniam præfensa competentia ratione majoris partis bonorum in Urbe existentium, ut infra, salvare potuisset primum defectum, non autem secundum.

Cæterum quatenus pertinet ad punctum competentia vel incompetentia huius Tribunalis non negabant scribentes in contrarium dictam incompetentiam in causis primæ instantia extrà Urbem, Illam tamen deducebant ratione majoris partis bonorum fideicommissariorum in Urbe existentium, dum facta valuatione bonorum huius hereditatis in diversis diocesis existentium, contabatur, comparativè ad singulas dioceses, majorem partem consistere in locis montium, quæ hodie receptissimum est circumscribi loco Urbis, atque in ea censeri existerè quamvis eorum dos esset alibi sita, ut in *Viterben. de Gbisis apud Roas inter suas decis. 66.* & in aliis frequenter, ac etiam probè habetur per *Rouit super pragm. in rubr. de iuribus & exact. Fiscal.* Ideoque inferebant hunc esse iudicem competentem ex communi traditione *DD. in l. quod legatur ff. de iudic. per illum tex.* cum concordan. de quibus infra, ut forus competens restitutionis fideicommissi, dicatur, tam ille domicilii hæredis gravati restitutionem facere debentis, quam ille in cuius loco major pars bonorum sita est, ut firmatur per *Peregrin. de fideicom. art. 53. num. 1. Molin. de primogenitura lib. 2. cap. 13. num. 73. Salgad. in labyrint. par. 1. cap. 4. num. 27.* & cæteri, Atque scribentes deducebant etiam *decis. Tappia 33.* ubi quod hæreditas cuiusdam forensis bona possidentis in Civitate vel Regno Neapolitano, bene in illis Tribunalibus petita fuit ibique confectum præambulum.

Cum autem istud assumptum ita simpliciter Mihi omninò improbable videretur, ob repugnantiam, tam usus communis, quam magni absurdi aliàs resultantis, cum frequenter videamus plures industres nationes præsertim Januenses, modica bona stabilia possidentes in patria ob illius territorii angustiam, multa ex huiusmodi iuribus cum Principe vel Republica, seu alia bona possidere, ne dum ferè per omnes Italia Civitates, sed etiam; in Hispania, Gallia, Germania, Polonia, aliisque remotis regionibus, ac etiam in magna quantitate in Indiis; Idcirco prorsus absolum videretur, quod vivente Testatore in patria, ibique fideicommissum ordinante pro descendenti- bus aliisque adherentibus in eadem patria existentibus, posset unus de genere vocato, prætendens factum esse casum suæ vocationis, iudicium instituerè in Indiis aliisque remotis regionibus, atque ab eo iudice contra hæredes gravatos vel fideicommissarios in patria existentes, sub prætextu quo ibi sit major pars bonorum obtinere, nedum illorum possessionem, sed etiam fideicommissi canonizationem, cuius vigore, cum executorialibus ad eisdem iudicis requisitionem concedendis, per aliorum locorum iudices, in quibus reliqua bona sita sunt iuxta præxim positam per *Bar. in l. fin. C. de edict. Div. Hadr. insinuatam à Peregr. dicto art. 53. num. 1.* reliqua omnia bona hereditaria obtineat, quo nil absurdius.

Quare ponderando doctores per *Peregrinum* ac alios allegatos, atque reflectendo ad solam veritatem, advertebam dictum Doctorem alioquin in ea præsertim fideicommissaria materia doctissimum, ex auctoritatibus tamen per eum deductis convinci de aliquo æquivoco, quoniam *tex. in d. l. quod legatur ff. de iudic. & glos. ibidem verbo à legatario*, quæ reputatur magistralis & cum qua pertranseunt, *Bar. Bai. Angel. Castren. & omnes*, ac etiam *Cyn.* qui eam testumit in *l. unie. C. ubi de fideicommissis agi oporteat*, percutiunt casum legatarii si fideicommissarii particularis, petentis legatum ab hærede, ac distinguitur, Quod aut agitur delegato speciei, aut de illo generis seu quantitatis; Primo enim casu; Aut intentatur iudicium reale ad ipsam speciem, & potest esse competens forus ipsius rei sitæ; Aut intentatur iudicium seu actio personalis, & tunc intrat eadem regula cum qua proceditur in secundo casu legatari generis seu quantitatis, ut scilicet possit legatarius convenire hæredem, vel in loco sui domicilii, vel in loco ubi est hæreditas, & quatenus huius bona in diversis locis vel territoriis sparsa sint, tunc attenditur locus ubi est major illorum pars, Atque in eisdem terminis loquitur *tex. in l. si fideicommissum ff. eodem tit. de iudic. & in l. quarta § fin. ff. ad Trebell.* ubi scilicet agitur de legatario vel fideicommissario particulari pulsante hæredem ad legati solutionem, unde propterea omnia ista jura & auctoritates, verè & propriè non percutiunt casum questionis, ubi scilicet pretendens factum esse casum fideicommissi universalis, pulsât hæredem gravatum ad restitutionem.

Magis autem ad rem conservabam facere tradita per *Bar. in d. l. fin. Cod. de edict. Div. Adr. numer. 13.* cum quo pertranseunt *Dec. ibidem numer. 32. & Curt. jun. numer. 60. allegati per Peregrin. ubi supra*, ac alii, ubi agitur, quis nam dicatur iudex competens super immisione ex remedio *de dalegis* concedenda, & dicitur quod iudex loci hæredis, vel loci bonorum declarat generaliter immisionem concedendam esse, idemque postea hortatur alios iudices pro executione respectu bonorum in eorum territoriis respectivè existentium; Sed præfati Auctores, remanendo in his generalibus non descendunt ad hæc specialia, quando scilicet existentibus bonis hereditariis in diversis territoriis, quæstio sit inter plures iudices, quisnam dicatur magis competens, eorum quo tractanda sit causa universalis seu articulus principalis, an factus esset nec ne casus fideicommissi, Ita ut ejus iudicatum faciat statum respectu omnium bonorum in quibus eunque locis existentium, cum id ibi non examinetur.

Casus igitur præcisus quæstionis super restitutione fideicommissi universalis, & an ejus conditio purifica-

purificata sit nec no, decidit videtur in l. 1. C. ubi de heredit. agatur, ubi quod hereditatis controversia terminanda est, ubi res hereditariae sunt, vel ubi qui convenitur domicilium habet, certius autem si utrumque insimul concurrat; Licet enim textus loquatur de quaestione hereditatis, & sic inter primos haeredes, recte tamen congruit istis terminis fideicommissi universalis, eodem jure censendis, juxta magis communem, & hodie receptissimam opinionem, ut quae disponuntur in l. fin. C. de edict. Div. Andr. quamvis in litera percutiant primum haereditem, attamen fideicommissario universaliquoque competant, ut frequenter in sua materia, & est principium hodie absolutum.

Verum neque per dictum textum tollitur difficultas, quoniam generaliter dicitur ubi res sitae sunt, sed non descendit ad speciem, quando illae in diversis territoriis sparsae forent, qualis scilicet ex pluribus dicatur magis competens.

Est bene verum, quod pro hujus textus intelligentia, dictaeque quaestiones determinatione, recte argumentum desumitur ex dictis iuribus in l. quod legatur, & l. si fideicommissum ff. de judic. & l. quia §. fin. ff. ad Trebell. cum ibi not. per glos. Bar. & alios ubi supra, ut scilicet hereditas esse dicatur, ubi est major ejus pars, ex regula actionis faciendae a praedominante, & quasi quod illa major pars attrahat ad se minorem.

Sed quia capiendo ita simpliciter hoc assumptum, resularet magnum absurdum supra insinuatum, ipsi naturali discursui & communi usui repugnans, idcirco dicebam, illud non ad literam, & judaice intelligendum esse, procedendo solum numericè, atque cum regulis arithmeticae inspiciendo, quoniam sit major pars bonorum, sed intelligendum esse formaliter, ac juxta subjectam materiam, eo modo quo optime advertit Molina ubi supra num. 74. & ex eo, ac Ripoll. & aliis Salgad. in labyrin. d. par. 1. cap. 4. §. 1. num. 27. ubi etiam allegat seipsum in tract. de recent. bullarum, Ut scilicet intelligatur, ubi est caput hereditatis, id est ubi dici valeat representari personam defuncti, & corpus intellectuale hereditatis, quod attrahat ad se reliqua membra, seu partes. Quod proprie verificabile videtur respectu privatorum, in loco ubi Testator vivebat, ibique domum habitationis habebat, nec non domum, & vineam, aliaque praedia, & bona stabilia regulariter constitutiva assis.

Hujusmodi autem loca montium, seu jura, quae in aliis partibus possidentur, utpote stabilia potius ficta, & intellectualia, quam vera & realia, in aliis locis acquiri dicuntur, non ut domus, seu assis hereditarius ibi constituitur, sed tanquam species peculii praesidii causa, seu tanquam quid accessorium, Ideoque non videtur, quod ex sola numerica hujusmodi jurium quantitate, ipsum corpus hereditarium, reliquorum bonorum attractivum regulari debeat, Praesertim ubi insimul concurrunt, quod in eodem loco, ubi fideicommissum ordinatum est, ac testator vivebat, & obiit, adsunt ea bona stabilia, quae principaliter assen alicujus constituere dicuntur, Ac etiam, tam haeres gravatus, quam substitutus habent domicilium, licet respectu majoratum complectentium Castra & Status, ut est in Hispania, caput dicatur ille locus, a quo reliquus Status nomen accipit.

Et quoad decisionem Tappia 33. illius casus adhuc erat a controverso extraneus, cum ibi agatur de primo haerede petente immitti per judicem ad bo-

na hereditaria nemine citato, cum consuetu clausula, dummodo possessio sit vacans, ac citra praedictum habentium meliora & posteriora jura &c. quod judicium dicitur voluntariae jurisdictionis magis quam contentiosa, ut advertitur per Hodier. ad Surd. decis. 26. num. 14. & seqq. atque haeres neminem citare cogitur, neque habere legitimum contradicentem, unde oppositores dicuntur contradicentes voluntarii non habentes fori proprii declinatoriam, & sic longè diversa est ratio.

T V S C V L A N A REMISSIONIS CAUSÆ

P R O

PRINCIPE BURGHESIO

S E U

EJUS OFFICIALIBUS CURIAE
MONTTIS COMPATRUM,

C U M

PETRO PAULO MASSETTA
ET PROCURATORE FIS-
CALI GENERALI
U R B I S.

Casus disputatus in S. Consulta, & resolutus ut infra.

An condemnatus in contumaciam per Curiam Baronis, qui juxta Constitutiones Pii IV. & Pii V. audiri potest, atque ad defensiones admitti, dummodo sponte se constituat in carceribus illius judicis, qui eum condemnavit, Possit se constituere in Curia Principis, & sic in carceribus Gubernatoris Urbis; Et quatenus in istis se constituat, An sit remittendus ad Curiam Baronis, qui illum condemnavit.

S U M M A R I U M.

- 1 **F**Acti series.
- 2 De antiquo stylo Curia Romana non remittendi causas iudicibus inferioribus, & nu. 9. ubi declaratur.
- 3 Quod per Curiam Gubernatoris causa remitti debeant Baronibus, & nu. 7.
- 4 Doctrinis punctualibus est deferendum.
- 5 An condemnatus in contumaciam debeat admitti ad defensiones.
- 6 In casu quo dictus stylus admitti possit, coram quo iudice id fieri debeat.
- 7 Declaratur conclusio de quantum. 3.
- 8 De differentia inter iudices inferiores de Praesidatu, & subordinatos Praesidi, & Barones seu eorum officiales.
- 9 Declaratur conclusio, de quantum. 2.
- 10 De prudenti controversia determinatione.

DISC.